

Zato še tiše zdaj naprej,
ne sme se čuti trhljih vej,
ki pod koraki se drobe,
lahko stražarja opozore.

In srečno že smo vse prešli,
zasedli cesto kraj vasi
in čakali, da cerkve zvon
enajstkrat udaril v hladni bron.

Tedaj grom naših bomb grozan
razsvetli noč v beli dan;
to pesem slave je, moči,
znanilka zori — svobodi!

Trdnjava trdno je grajena,
z bodečo žico prepletena,
visoke tam so barikade,
a vzeti nam ne smejo nade.

So plošče v oknih vse jeklene,
za prst so močne njene stene,
vmes pa bunkerji in rovi,
zgrajeni baš po modi novi.

In zdaj bombaši od vseh strani
pode naprej se iz noči,
pied Gojkom trese se trdnjava,
da skala maje se Triglava.

Odšli nato smo v mrak noči
in točno, baš opolnoči
soteska čuje glas bobneč
in žar napolni jo svetleč.

JURIS NA CRNI VRH

»Le kam nocoj tako strogo
nas vodijo v noč lepo?«
opraša mladi pionir.
»Povej, tovariš komandir!«

»Poslušajte, tovariši,
počijte od dolge si poti,
povem vam jaz kako in kaj;
tu evo, moj načrt sedaj!
Prišli smo danes maščevati
izdajstvo, kri, pokol med brati.
Tu doli, glejte, vas je bela,
v njej se skrivajo krdela:
nemški hlapci, psi krovaši,
izdajalci, njih pajdaši.
Naš načrt je vas zavzeti
na juris ali pa umreti.
Ne bomo mi jim več pustili,
dovolj smo borcev tu izgubili,
trdnjava bela pasti mora,
pri nas izdajstvu ni prostora.

Predrta četa je pregrado,
prebila umetne barikade,
Lazo kliče: »Otvor vrata,
inače zbit će ih granata!«

Je plastik že prižgal bombaš,
v zrak vrgel vrata borec naš,
se stresla je trdnjava osa,
zdrobljena vrata padla so na tla.

Se osuje borcev pal v trdnjavo.
»Mi tirjamo zdaj svoje pravo,«
glasove čuj osvobodnikov.
»Glasniki mi smo vseh grobov,
maščevalci bratov in rodov.«

I si bledi in prestrašeni
nas gledajo sovražniki,
vsak zdaj tovariš hoče biti, brat,
a zavil najraje bi ti vrat.

»Zvežite jih in plen so naš,
naj pomnijo današnji čas,
a ti, ki skriti pod zemljo
so, naj ostanejo pod njo!

Minirajte trdnjavoški rov,
v osvetlo vseh naj bo grobov,
ki, razmetani tam po plani,
le delno bodo maščevani!«

Naj grob jim bo pasica bela,
naj borba, ki se bo začela,
pobe Slovencem zapeljanim,
pobe grobovom le preranim,
da gre iz hribov maščevanje,
pričenja drugo se dejanje.
Zato pa zdaj, oj borci dragi,
naprej k osveti, k naši zmagi!«

In šli smo v boje z jasnim licem,
veselim smehom, bojnim klicem.
Pojejo pesem bombe vžgane;
več korak nam ne zastane.
Kje so bile, barikade,
da uklonijo brigade,
kje borci so, ki bi zlomili
voljo naši mladi sili?!

Poglej junake naše smeje,
oči ljudi bi ne verjele,
med dimom, ognjem, gromom bomb
in točo krogel iz bunkerjev

jurisajo, čez plan, ograje...
Smrt belim psom, ki krivi so izdaje!
Že čujem glas, to glas je naš:
»Zažgite fantje, celo vas,
zgore hudiči naj v njej,
saj niso vredni, da v zemlji tej,
ki jih rodila je, hranila,
bi ruša jim kosti zakrila.«

In res storili smo tako,
zažgali Črni vrh zato,
ker iz hiš visele bele so zastave
a v njih dobil kasarne si, trdnjave.

Ko zadnje žarke so gore jemale,
so zastave naše zaigrale,
od zmage in ponosa krik: »Hura!«
je odmeval v daljo iz Črnega vrha.

TRI PADLIH BORCIH

Mrtvaških ragelj spev glasan
odmeva z gore v beli dan;
svobodo terja pesem ta,
upor do zadnjega moža.

Fali iz doline se tiran,
ker tabor naš je bil izdan:
kolone, tanki, kamioni,
metalci min in avioni.

Sirašen boj — napad srdit...
Že v tretje je fašist odbit.
Leže alpini v goličavi,
mrto, ranjeni, krvavi.

A tam iz boka nov napad;
alpin pritiska že od zad,
Z Novakov, Cerkna in Tolmina
mu gre v pomoč. Oh, domovina!

Že kliče tujec: »Vdajte se,
obkoljeni že davno ste!«
Preklete slabo nas poznaš,
čeprav slovensko dobro znaš;
podal ne bo se partizan,
čeprav obkoljen je, izdan.

Zares nam fantje, z vseh strani
preti pogin še do noči,
a padli bomo kot junaki,
uporni, trdi mi vojaki.
Naj žanje smrt vas zdaj, tirani!
V boj, tovariši mi vdani!
Bombo v roke, puško v dlan,
naj v slavi pade partizan!

Če bomo se prebili tod,
se spomnil nas bo pozni rod,
a zdaj za mano v trpljenje:
skoz grob gre narod v življenje!
Tako ni mrak noben teman,
da ne pregнал bi nov ga dan.

Kot en glas iz grl vzplamti:
»Hura — juriš!« in zagrmi
od Porezna do Labnega,
od Dabče tja do Črnega.
Se vnel je ples zares krvav:
tu sredi grmov, skal dobav:
med grome bomb rafalov jek...
Ze vidim Lahov nagli beg.

Zažgali gozd so in senike,
da v dimu krili bi umike.
Imeli štiri smo mrliče;
so v Cerknem borbe hude pričē.
Cerkljanke pence so povile,
gomile borcev okrasile.

A ono noč opolnoči
sem šel po tej okolici
in spomnil sem se teh grobov
ter krenil tja na dom duhov.

»Jaz sem prišel vas obiskat,
ker vodil sem vas tistikrat.«
Tako pozdravim na grobeh,
pa že zmrazi me po kosteh.

Stoje tovariši že pred menoj,
v polni opremi so za boj,
iz oči jim sije ognja žar,
odbite bombe so za udar.

Nč vpraša Bojan, kaj želim,
in drugi ne, zakaj ne spim,
a Drzni roko mi poda,
četrti nemo se smehlja...

»Prošujo, fantje, imam do vas,
ku tirja jo današnji čas,
Izdajstva greh je še med nami,
ki dal vas je tej rani jami;
rad znebil bi se te grenkobe,
pri vas naužil se spet zvestobe,
ker vem, da bili ste udani
in hrabri borci vse do lani,
ko vas ta zemlja je požrla
in meni borce verne strla.«

Povzdigne Bojan glas in pravi:
»Vemo mi to in svetu javi:
nas zemlja bo še maščevala.
Grobov tišina ni zaspala,
razrasla se bo v orkane,
požrla hlapce in tirane!«

Tedaj v zvoniku ura je zapela,
mrlič, bojazen spet sta onemela
in jaz odšel sem v noč temno,
bedel do jutra, mislil to.